

Всѣка историческа статия въ „Бълг. книжици“ напомняше онсва наше „славно“ минало, когато българитѣ сж имали свое независимо царство и своя автокефална черкова. Първата книжка на „Бълг. Книжици“ почва съ печатането на св. Климентовото житие отъ Охридския архиепископъ Теофилакта. И редакторътъ Димитрий Мутевъ съ възторгъ „предговаря“: „Слава и благодарение Богу! И у насъ ветъе (вече) се появи списание съ назначение да бидетъ постоянний разливатель свѣта (на свѣтлина) и познания въ нашето бѣдно и темнѣ отечество. О! едно такво събитие за насъ е велико и много утѣшително... оно показуетъ, что и мие наконецъ сме хватиле да разумяваме, колко единъ народъ е злоуполученъ и отдѣленъ отъ своето велико и високо предназначение, кога онъ се лишаватъ и отъ наукитѣ, образованието и просвѣщеніето“.

Всѣка подобна статия, всѣки изнесенъ споменъ за старото време, всѣки документъ—памятникъ—изброденъ и печатанъ, служеше като източникъ, върху който можеше да се позовава всѣки за нашето човѣшко, народностно и историческо право. И открито ние се позовавахме за правото да имаме независима автокефална черкова, както сме я имали и като народъ съ особено битие.

При Мутева „Бълг. Книжици“ бѣха предимно историко-филологично списание. Освещъ св. Климентовото житие появиха се въ него „Последнитѣ страници на българската история“, „Синодикътъ на царя Бориса“, „Кратко изследване на българската древность“. По-късно тука, въ „Б. Кн.“ се срѣщатъ статии: „Грамота патриарха Климента“, „Стари населения славянски въ гръцката земя“, „Кирилъ и Методий—славянски просвѣтители“.

Въ време на редактирането му отъ д-ръ Ив. Богоровъ сп. „Бълг. Книжици“ обръща внимание върху публицистичната страна, особено върху необходимостта отъ култура, не само духовна, но и материална. Редакторътъ не се уморява да извиква българския търговецъ, занаятчия, къмъ по-широки полети, къмъ предприятия—индустриални, международни търговски, като напомня, че тамъ е силата на единъ народъ. Неговата главна мисль, както той се изразява, „бѣше наука, занаяти, търговия и селски животъ“.

При Кръстевича „Български Книжици“ вървятъ по пѣтя, начертанъ отъ Д. Мутевъ. Особено се обръща внимание върху черковнитѣ история и отношения на стара България, за да се изтъкне българското право за независима духовна иерархия. А при какви условия Кръстевичъ, турски чиновникъ, отрупанъ съ